

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Αἰ, παρῆλθεν ἡ π ρ ώ τ η τ ο ὕ Ἀ π ρ ι λ ί ο υ, μικρέ μου συνάδελφε, δὲν μὲ ἀπατᾷ πλέον, διότι ἂν καὶ μετεμφιέσθης ἀξιόλογα, ὡς ἀστυνομικὴς ὑπηρετῆς, πίστευσέ μου ὅμως, τὰ ἐξέχοντα κερατίδιά σου, οὐδὲν ὡς συμβιδάζονται μὲ τὴν ἔντιμον ταύτην στολήν.

— Ἡθέλησα νὰ διασκεδάσω, ὀλίγον Δέσποτα, μὲ τὰ ἑ τ ο ι μ ὁ ρ ῥ ο π α, καὶ διὰ τοῦτο ἔδωσα τὴν μορφήν μου εἰς ἓνα κλητῆρα, καὶ ἔλαβα τὴν στολήν του· ἄλλως τε, εἶναι τὸ μόνον ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἀρμόζει, νομίζω, εἰς ἓνα Σατανᾶ.

— Ἐντούτοις, ἄς ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς, πῶς διεσκεδάσας μὲ τὰ ἑ τ ο ι μ ὁ ρ ῥ ὁ π ᾶ σου;

— ὦ, πολὺ καλῆτερα, παρ' ὅτι θὰ διεσκεδάζα εἰς τὸ ἐθνικὸν θέατρον σας, τοὺς περιπάτους σας, ἢ τὰς ἀριστοκρατικὰς συναναστροφάς σας. Διεσκεδάζα μὲ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον ἐπροξένει ἡ ἔντιμος παρουσία μου (ὡς ἀστυνομικοῦ κλητῆρος ἐννοεῖς πάντοτε) ὅταν ἀνά πᾶν βῆμα, ἔκαμνα νὰ σταματήσουν, μὲ ἀστυνομικὴν εὐγένειαν ὅμως, τοὺς καλοὺς συμπολίτας σου, τὰς ὡραίας πολίτιδας, οἷτινες κατετρόμαξαν μὲ τὴν τελευταίαν τῶν ἑ τ ο ι μ ὁ ρ ῥ ὁ π ῶν καταστροφὴν· ἑ τ ο ι μ ὁ ρ ῥ ὁ π α ἔδῳ, ἑ τ ο ι μ ὁ ρ ῥ ὁ π α, ἐκεῖ, καὶ παντοῦ σκαπάνη καὶ πέλεκυς εἰς τὰ ἑ τ ο ι μ ὁ ρ ῥ ὁ π α.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, κυρία, ἔκραζα εἰς μίαν, τῆς ὁποίας ὁ καναρῆς πῖλος ἦτο συνηλικιώτης μὲ τὸ σύνταγμα, ὁ πῖλος σας εἶναι ἑ τ ο ι μ ὁ ρ ῥ ὁ π ος, ὡς . . . ἂν ἀγαπάτε, σταθῆτε νὰ συντάξω τὴν ἔκθεσίν μου.

— Κύριε, εἶπα, πρὸς τὸν ἄχαριν υἱόν, ἐνὸς χαριεστάτου πατρὸς, ὁ Α ἰ ῶ ν σας εἶναι ἑ τ ο ι μ ὁ ρ ῥ ὁ π ος, καὶ μὲ λύπην μου θὰ συντάξω καὶ δι' αὐτὸν μίαν ἔκθεσιν.

— Ἡ Ἐ λ π ί ς σας, ἐρατεινέ μου Κωστάκη, εἶναι ὀλίγον ἑ τ ο ι μ ὁ ρ ῥ ὁ π ος, καὶ μία ἔκθεσις ἀνάγκη νὰ τὴν κρημνίσῃ.

— Γηραλέα μου Ἀθηνᾶ, οἱ ὀδόντες σας κατέστησαν ἑ τ ο ι μ ὁ ρ ῥ ὁ π οι, ὡς τῆς δομνίτσας Πανδώρας, καὶ ἡ ἔκθεσίς μου αὐτὴ τὸ βεβαιώνει.

— Τὰ σεβάσματά μου, Δεσποσύνη, πλὴν ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου,

θὰ συντάξω τὴν ἑκθεσίμ μου, διότι ἡ ἀριστοκρατικὴ μύτη σας εἶναι χωρὶς ἄλλο ἐτοιμόρροπος καὶ εἶναι φόβος μὴ πέσῃ ὑπὸ τὸ βάρος της.

— Ὁ ἐπενδύτης σας εἶναι ἐτοιμόρροπος, σκληρὲς μου κατακτητὰ καὶ ἡ ἀστυνομία ἀνάγκη νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της, καθὼς καὶ διὰ τὸ Παρισιανὸν δίοπτρόν σας.

— Μανθάνω, ὅτι ἡ καρδιά σας εἶναι ἐτοιμόρροπος *mademoiselle* καὶ ἐπιτρέψατέ μοι μὴ διαμαρτυρεῖσθε ὥραία μου, θὰ κάμω τὴν ἑκθεσίμ μου, διὰ τὸ συμφέρον τῆς νεολαίας.

— Ἀναμφιβόλως οἱ θόλοι τῆς σεβαστῆς σας γαστέρος εἶναι ἐτοιμόρροποι, ἔκραζα εἰς τὴν ἐπισημοστέραν τῆς πρωτευούσης κοιλίαν, ἔκτος ἂν τὸ δημόσιον φροντίσῃ δι' ἐξόδων του νὰ τὴν στηρίξῃ καὶ πάλιν — μο-
λαταῦτα, ἐγὼ θὰ συντάξω τὴν ἑκθεσίμ μου πρὸς τὸ συμφέρον τῶν πιστωτῶν σας.

— Ἡ ἐρυθρὰ ὄψις σας, εἶναι Κυρία μου ἐτοιμόρροπος, τὸ βλέπω φανερά, καὶ μ' ὅλον τὸ θάρρος θὰ τὴν ἐκθέσω.

— Ἡ ὑγεία σας, γέροντά μου εἶναι ἐτοιμόρροπος, ἀφῆτε με νὰ συντάξω τὴν ἑκθεσίμ μου, καὶ μὴν ἐπιχειρῆτε νὰ μὲ δωροδοκήσετε καθὼς σᾶς ἔχουν συνειθισμένον.

— Δὲν ἐξετάζω τὸ πῶς ἀλλὰ τὰ χεῖλη σας εἶναι ἐτοιμόρροπα, μικρά μου, καὶ ἡ ἑκθεσίς μου δὲν θὰ τ' ἀδικήσῃ ποσῶς.

— Πρὸς χάριν σας, καλή μου κυρία, παραβλέπω τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις καὶ δὲν καταμηνύω τὰ σκληρὰ κρινολίνα, καὶ τὰ ἐτοιμόρροπά σας, ὡς ἡ ἀκρόπολις, Μαλακῶφ — χάριν τῆς κοινωνίας ὅμως θὰ ἐκθέσω ὅτι τὰ πρόσθετα κάλλη σας εἶναι ἐτοιμόρροπα.

— Καὶ διὰ τὸ ὑπογένειόν σας, παρακαλῶ, δύω λέξεις, εἶναι ἐτοιμόρροπον, φιλόσοφέ μου, καὶ δὲν δύναμαι παρὰ νὰ κάμω τὸ χρέος μου.

— Ἀρχοντές μου, μὲ συγχωρεῖτε, εἶπα, εἰς ἑπτὰ ἐπὶ θρανίων κινητῶν καθημένους. Αἱ ἑδραὶ σας, καθὼς βλέπω, εἶναι ἐτοιμόρροποι καὶ φοβοῦμαι μὴ πέσετε ἐν ὀνόματι τοῦ συντάγματος λοιπόν

— Τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἀφορᾷ καὶ τοὺς ὑπουργοὺς, μοὶ ἀπήντησαν καὶ ἔφυγα ἔντρομος, Δέσποτα, ἰδὼν, ὅτι διετάραξα τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον· ἐνῶ ἠδυνάμην νὰ καταδείξω πολλὰ, τὰ ὅποια ἡ ἀστυνομία χαριζομένη, δὲν ἐχαρακτήρισεν ὡς ἐτοιμόρροπα, καὶ τὰ ὅποια ὅμως

— Καὶ ἔκαμες πολὺ καλὰ, Σατανᾶ, καὶ θὰ κάμῃς ἀκόμη καλῆτερα, ἂν μὲ ἐν γοργὸν πήδημά σου εὗρεθῇς εἰς τὴν καλυγύναικα Σύρον, ὡς ἔλεγεν ἄλλοτε εἰς τὰ ἔργα καὶ ἡμέραι ὀλησμονήσας τὴν Ἑλλάδα μας, τρυφερὸς Πώπ.

— ὦ, μετὰ χαρᾶς, Δέσποτα, ἰδοὺ ἐγὼ εἰς τὴν Σύρον. Εὐρίσκομαι εἰς τὸ ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου, εἰς τὴν πολυθρύλητον πλατεῖαν τῆς Σύρου, τῆς ὁποίας αἱ πυκνωμέναι δένδροστοιχεῖαι κινοῦν τὴν ζηλοτυπίαν τῆς λεωφόρου μας, καθὼς καὶ ὁ ἀπέραντος αὐτῆς ἀνθὼν ἀμιλλᾷται πρὸς τὸν βασιλικὸν κῆπον μας. — Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου καὶ ὅλος ὁ κόσμος εἶναι εἰς κίνησιν, χαρὰ, καὶ γέλωτες, καὶ φιλικαὶ διαχύσεις, καὶ ἐρωτικὰ μειδιάματα, καὶ ἐκφραστικὰ βλέμματα

έρχονται ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας, τῆς μιᾶς καὶ μόνης ὁδοῦ, καὶ λήγουσι πρὸς τὴν ἄλλην.

Ἐδῶ μία ἀνθοδέσμη παρθένων πολιορκεῖται ἀπὸ σωρείαν νεαρῶν ἐργολάβων, ἐκεῖ κατασκοπεύεται ἄλλη, καὶ ἡ συμπαθὴς ἐκείνη νεᾶνις ἀσπάζεται ἓνα ῥόδον, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου τῆς προσεφέρθη καὶ κοσμεῖ δι' αὐτοῦ τὸ νεαρὸν στήθος τῆς. Ὡ, Δέσποτα, αἱ παρθένοι τῆς Σύρου (ἂν μὲ τὸ ἐπιτρέπουν τῶν Ἀθηναίων μας αἱ δέσποιναι), εἶναι πολὺ ὠραιότεραι ἀπὸ πολλὰς παρθένους τῆς πρωτεύουσής μας. Μὴν φοβῆσαι ὅμως νὰ γοητεύσῃ τὴν καρδίαν μου καμρία Κίρκη τοῦ βράχου τούτου· τὴν ἐμάγευσαν πρὸ πολλοῦ, δύο καστανοὶ τῶν Ἀθηναίων ὀφθαλμοί, διότι μία ἔξυπνος κόρη καὶ τὸν διάβολον καθιστᾷ ἐραστήν τῆς. — Χι! χι! χι! . . .

— Διατὶ γελᾷς, Σατανᾶ;

— Διότι ἔχω, νομίζω ὀλίγον δίκαιον, νὰ γελῶ, ὅταν βλέπω τὴν ἐπικληθεῖσαν βασιλίσσαν τῆς νήσου, ἀντὶ νὰ φέρεται ὑπὸ τῶν Ζεφύρων ὡς ἡ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη ἐπὶ θαλασσίῳ κογχίλῃ, εὐχαριστεῖται νὰ σύρεται ὑπὸ Τριτῶνων καὶ ἐπὶ ἀμαξιδίου ὁμοίου τοῦ ἀγαπητοῦ σου Κωστάκη. Ἐν μέσῳ κηγχασμῶν καὶ ζηλοτύπων γελώτων, διέρχεται τὸ ἀμαξίδιον τοῦτο, συρόμενον, ὡς τῆς Σουλτάνας τὸ ὄχημα ἀπὸ τὸν ἀγωνιῶντα ἀμαξηλάτην, ὅστις φωνάζει ἀδιάκοπον βάρδα.

Χι! χι! χι! ἐπὶ τῆς πρώρας τοῦ σουλτανικοῦ τούτου Φαέθοντος κομπάζουν δύο εὐνοούμενοι αὐλικοὶ τῆς Σουλτάνας, ὁ εἷς εἶναι ὑψηλὸς καὶ περιποιημένος τὴν ὄψιν καὶ τοὺς τρόπους, οὐχὶ ὅμως καὶ τόσον εὐαίσθητος τὴν φυσιογνωμίαν, ὅσον εἶναι καὶ ἡ πολυπαθὴς τοῦ καρδία· διακρίνεται ἀπὸ τὸν ὡς ἄξιόι, κινεζικὸν πόδα του καὶ εἶναι γνωστὸς, διὰ τὰς τερατώδεις καὶ κατὰ Κόρον ψευδολογίας του, τὰς ὁποίας πωλεῖ, χωρὶς νὰ τὰς ἀγοράζωσιν ὡς πνεῦμα· καὶ τὸ περίεργον εἶναι, τὸ νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἀγαπᾶται πολὺ . . . Καὶ ὅμως μὲ ὅλα ταῦτα τὰ προτερήματα ἀναγκάζεται νὰ ὑποχωρῇ ἀπέναντι τοῦ παραπλεύρου τοῦ Γανημίδους, τοῦ περιβοήτου κατακτητοῦ καὶ ἐφαμίλλου τοῦ Δὸν Ζουάν· ὅστις ἔχει τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἀρκεῖ νὰ ρίψῃ ἓν μόνον βλέμμα, νὰ εἰπῇ ἓν δεσποτικὸν μόνον « θέλω » καὶ ἰδοὺ στήθη διαρρίγνόμενα καὶ καρδίαι ἀσπαίρουσαι ἐκ τοῦ ἔρωτός του, τὰς ὁποίας ἔχει τὴν ἀσπλαγχνίαν ὁ σκληρός! νὰ καταπατῇ, καὶ νὰ συντρίβῃ ὁ ἀσπλαγχνος!

ὑπερέβη τὰ εἴκοσιν ἔτη του, ὁ ἄστυος! καὶ ὅμως φαίνεται μόλις δεκαεπταετής, τόσον εἶναι ἁβρὸς καὶ λεπτοφυής, ὁ νέος αὐτὸς Ἐρωτόκριτος, τί χαριτωμένο πρόσωπο· πόσον τὸν καλλύνει ἡ μόλις ἀναφυομένη χλόη τῆς μελλούσης γενειάδος του καὶ πόσον καλὰ θὰ τὸν ἤρμοζον αἱ δέκα τρίχες τοῦ μύστακός του, τὸν ὅποιον πιστεύει ἤδη ὅτι ξυρίζει, διακρίνεται καὶ οὗτος μεταξὺ ὅλων ἐκ τῆς μανίας τὴν ὁποίαν ἔχει, νὰ ἐνδύεται ἰδιότροπα, καὶ δὲν ἀνέχεται νὰ φορῇ ὅ,τι φοροῦσιν οἱ ἄλλοι, ἔχει τόσην πεποίθησιν εἰς τὸ πνεῦμά του, ὅσην καὶ εἰς τὴν

καλλονήν του, ἐμπαίζει τὴν μίαν, χαριεντίζεται μετὰ τὴν ἄλλην, ἀκί-
ζεται μετὰ τὴν τρίτην, καὶ ὡς χρυσαλὶς πτερυγίζει ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄν-
θος, καὶ μένει πάντοτε γοητευμένος μετὰ τὰς γοητευτικάς του ἀνοη-
σίας καὶ τὸν ἀποκτηθέντα προξενικὸν πτελόν του.

Τὴν στιγμὴν ταύτην περιπαθῶς προσδύει τὴν Ὀδαλίσκην του,
ἥτις εἶναι ὀλίγον κακοδιάθετος (διότι δὲν τὴν συνοδεύει ὁ σύζυγός της)
τῆς λέγει μετὰ τὴν γυναικείαν φωνήν σου μίαν ἀπὸ τὰς πνευ-
ματώδεις ἀνοησίας του, καὶ τὴν κάμνει νὰ ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ
γέλωτα.

— Τὶ λαμπρὸς νεανίσκος! νὰ εἶχομεν δέκα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς
ἔρωτας! Ἦθελες τὸν εἶπῃ ἄλκον τοῦ παρθενικοῦ ποιμνίου, ἂν ἐγνώ-
ριζες ἐν τοῦ ἀκόμῃ προτέρημα· συνειθίζει, ὁ κωμικὸς, νὰ συκοφαν-
τῇ ἀνάνδρως ἐκείνας, αἵτινες τὸν ἀπαξιοῦν, καὶ αἰσθάνονται εἰς τὴν
παρουσίαν του βδελυγμίαν καὶ οἶκτον. . . . Πρὸ ὀλίγων ἀκόμῃ ἡμε-
ρῶν, ἐσυκοφάντησε τὴν ἄβροτέραν κόρην τῆς Σύρου, διότι ἡ
εὐγενὴς αὕτη ψυχὴ, τὸν καταφρονεῖ καὶ τὸν ἀποστρέφεται.

— Ἄφες αὐτὸν, Σατανᾶ, καὶ σιώπα, εἰάν δὲν ἔχῃς τίποτε ἄλλο
νὰ εἶπῃς.

— Ὡ, ἔχω, καὶ πολλὰ μάλιστα. Ἴδου παρκτηρῶ ἓνα παιδικὸν νε-
ανίαν, ἓνα παιδί, τὸ ὁποῖον μεγαλοπρεπῶς βηματίζει εἰς τὸν πε-
ρίπατον· εἶναι ἐνδεδυμένον ὡς ἐργολάβος τῶν Παρισίων, φέρει χει-
ρόκτια λευκά, καὶ πρώτης ποιότητος, (ἐν παρενθέσει) ἄνθος εὐο-
σμον εἰς τὰ στήθη, καὶ σιγάρων εἰς τὰ ῥοδινὰ χεῖλη του. Ἀτενίζει
ἀναιδῶς τὰς διερχομένας κυρίας, καὶ ψιθυρίζει παιδρῶς.

Ἔως πότε 'στὸ σχολεῖον, ἔλα 'στὸ κρασοπολεῖον.

Ἀναντιρρήτως πρέπει νὰ ᾔῃαι μαθητὴς τοῦ φιλτάτου Κρίσπη,
διότι τὸ σχολεῖον αὐτὸ ἐνδύει τόσον σεμνῶς τοὺς μαθητάς του,
καὶ τοὺς μανθάνει ἐκ τῶν γραμμάτων καὶ τόσα ἄλλα
ἀκόμῃ διὰ νὰ μὴν γίνουιν σχολαστικοί. . . . Ἀλλὰ καὶ τὰ εὐτυχι-
σμένα αὐτὰ παιδιὰ ὀρκίζονται εἰς τὸ ὄνομα μόνον τοῦ διδα-
σκάλου των, καὶ τὸν ἀγαποῦν ὅσον μισοῦν τὸν κακὸν ἐκείνον Ἀν-
τωνιάδην, ὅστις καὶ καλὰ θέλει νὰ τοὺς κάμῃ ἀνθρώπους, καὶ
νὰ τοὺς καταστήσῃ ἐντίμους Πολίτας. . . . Παρκτηρῶ εἰς τὴν
ἄκραν τῆς πλατείας τοῦ Ὄθωνος, ξύλα πρὸς οἰκοδόμησιν θεάτρου,
διότι ἡ ἀτυχὴς Γκόρη, καὶ τινὰ ἄλλα θύματα τοῦ γνωστοῦ χαρτο-
σημοφάγου μας, κατέφυγον εἰς τὴν καλὴν Σύρον καὶ εἰς τὴν γεν-
νιότητά των εὐγενῶν πολιτῶν της.

Βλέπω εἰς τὸν κύκλον ἐκείνων τῶν ὑπαλλήλων, καὶ τὸν Κύριον
Ἀστυνόμον· ὁμιλεῖ μυστικᾶ εἰς τὸν γνωστὸν καφρεπώλην τῶν
Βαποριῶν καὶ δίδει εἰς αὐτὸν ὁδηγίαν· θὰ διέλθουν τὴν ἐσπέραν
ὁμοῦ εἰς τὸ καφρενεῖον του ἐν κραυπάλῃ, εἰς τὸ ὁποῖον μεθοκοπᾷ
ἡ καλὴ νεολαία, καὶ χάνει τὰ γρήματά της, εἰς ἄτιμον χαρτο-
παίγνιον.

Ἄλλ' ἡ ἐσπέρα ἐπέρχεται, τὸ πλῆθος διαλύεται κατ' ὀλίγον, καὶ ἀναχωρεῖ ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια· ὁ ἐραστὴς ρίπτει ἐν τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν ὡραίαν του, ἀναστενάζει ἐκείνη κρυφά, καὶ θλίβει τὴν ληφθεῖσαν ἐπιστολὴν του εἰς τὰς ἀδράς χεῖρας της. Εἰς Καθηγητὴς τοῦ Β. Γυμνασίου ἐμβαίνει μὲ τοὺς κομψοὺς μαθητάς του εἰς ἓν Ζαχαροπωλεῖον, καὶ ρίπτων εἰς αὐτοὺς βλέμμα Πέτρινον, τοῖς προσφέρει γλυκὰ καὶ ροσὸλιον, ἐνῶ . . . ἀγαθός τις Τελώνης, τοῦ φαναρίου, καὶ ὅχι τῆς ἁγίας γραφῆς, προσμειδῖα εἰς τὸν Ἐλεγκτὴν του καὶ ἀπέρχεται ψιθυρίζων— χρήματα ὅπου ἔκαμεν ὁ διαβολάνθρωπος οὗτος ! . . .

Ὡ! ἰδοὺ καὶ εἰς Καλόγηρος ἄνευ ράσσου, ἔχει ὅμως καὶ αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος τὸ ἐκ μαύρου μεταξωτοῦ σκουφάκι του μὲ τὴν ὀλόχρυσιν φοιντρίτσα· ἄς τὴν πειράζωμεν ὀλίγον, διότι θυμόνει . . .

— Εἰπέ μου, κύρ Καλόγερε, πῶς περνᾷς ταῖς νύκταις σου, ἔχεις ψύλλους καὶ κοριοὺς;

— Πάγκαλαις, ἀγαπητὲ, ὅλο χρήματα μετρῶ.

— Ὅμως . . .

— Εἰς τὸ διάβολο καὶ σύ ! πιστεύεις ταῖς κακαῖς γλώτταις;

— Φοβοῦ, Καλόγερέ μου, ταῖς κακαῖς γλώτταις, διότι ἡ γλῶσσα βλέπει; καλέ μου ἄνθρωπε, κόκκαλα δὲν ἔχει, πλὴν κόκκαλα τσακίζει, καὶ θὰ τῷ χης ἐντροπή.

— Ὑστερον ἀπὸ τόσα καὶ τόσα πηδήματα ἐτοιμόρροπα, σερεότυπα, Συριανὰ, ἄκουσε καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀκρολούθου ἐκθέσεως, τὴν ὁποίαν συνέλλεξα ἐκ τοῦ ξενοδοχείου ἡ «Ἀνατολή» δηλαδὴ ἀντέγραψα ἀκριβῶς ἐκ τοῦ ἡμερολογίου ἐνὸς περιηγητοῦ. Εἶναι ἐνδιαφέροντα, διότι γράφει διὰ τὸ Πλοέστιον τῆς Βλαχίας, ὅπου ὀλίγοι πρόθυμοι συνδραμηταί μας ἐνδιαφέρονται· ἰδοὺ

Πλοέστιον τῆς Βλαχίας,

Σήμερον τὴν 18 — 19 Ἰαννουαρίου (ἂν προσετίθετο, Δέσποτα, καὶ τὸ — ἡμέραν . . . τοῦ ἔτους . . . δὲν ἀμφιβάλλεις, ὅτι ἤθελεν ἔχει κύρος συμβολαιογραφικὸν καὶ ἐν ἡμέρᾳ διαζυγίου ἀνόμου ἤθελε πιστοποιεῖ τὴν νομιμότητα τοῦ γάμου) ἐδίδετο χορὸς εἰς τὴν ἐνταῦθα λέσχην, παρὰ τινος Σχανιτσάνου. Ἀντικείμενον τοῦ χοροῦ, ἦτον ἡ τιμὴ, τὴν ὁποίαν, ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ὁ Σχανιτσάνος ! ἤθελε νὰ περιποιήσῃ εἰς τὸν νυμφευθέντα ἀδελφόν του, ἐορτάζων τοὺς γάμους του μὲ τὴν αὐτὴν πομπὴν τῆς ματαιότητος, τὴν ὁποίαν ἤθελε δείξει ἴσως καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Οὐρανίου κράτους, διὰ τοῦτο ἐφρόντισε νὰ τῷ παραχωρηθῇ ἡ Λέσχη διὰ τὸ ἐπισημότερον. Μία αἴθουσα, καὶ ἐν δωματίον ἀνεῖκον εἰς τοὺς χορευτάς, εἰς τὰ λοιπὰ δωματία ἡ Δάμα καὶ τὸ Δομενὸ, τὸ Βίς καὶ τὸ Κιντήλιο, ἦσαν ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐν ἁρμονίᾳ, ὀλίγοι παροξύτονοι φωναὶ (ὅχι τῆς μουσικῆς, τῶν χαρτοπαικτῶν) ἔκαμνον ἐνίοτε τινὰς ἐκ τῶν πρὸς τὴν θύραν ἵσταμένων θεατῶν τοῦ χοροῦ νὰ στραφῶσι.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἰδοὺ, βάρδα, βάρδα ἠνοίχθη ὁδὸς ὄχι βέβαια εἰς τινὰ . . . ἀλλ' εἰς τὸν ἀξιότιμον, κύριον Νομάρχην, τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ἀριστοκράτην ἐκ τοῦ γένους τοῦ ζώου, ἐξ οὗ τὰ ὑποδήματα καὶ ὁ πῖλος τοῦ ἦσαν κατασκευασμένα, τὴν ἐνσαρκωμένην αὐτὴν ἐθιμοταξίαν τῶν δημοσίων συναναστροφῶν, τῶν χορῶν μέχρι τοῦ νυκτικοῦ χιτῶνος καὶ τοῦ σκούφου—Μόλις διέρχεται, καὶ παρατηρεῖ, ὅτι μεταξὺ τῶν ἱσταμένων παρὰ τὴν θύραν θεατῶν, εἰς ἑλληνόπαις ἔφερε τὸν πῖλον τοῦ, — τοῦτο προσέβαλε, κατ' αὐτὸν, τὴν ἐθιμοταξίαν καὶ τὸν διέταξε μὲ ὕψος καὶ σχῆμα Νομαρχικὸν νὰ ἀποκαλυφθῇ· ὁ νέος τῷ παρετήρησεν, ὅτι σέβεται τὴν ἐθιμοταξίαν, ἀλλ' ὁ τόπος εἰς ὃν μένει θεατῆς, εἶναι προσδιωρισμένος διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς λέσχης ὧν ἀποτελεῖ μέρος, καὶ τῷ ἐπιτρέπεται νὰ φέρῃ τὸν πῖλον τοῦ.

Εἰς τὰς παρατηρήσεις ταύτας ὠργίσθη ἡ νομαρχικὴ ἀξιοπρέπεια, καὶ τῆς ἐθιμοταξίας ὁ ἐγωϊσμὸς διερρήχθη εἰς πικρὰς ἐπιτιμήσεις καὶ ἰδοὺ, χωρὶς νὰ χάσῃ οὐδὲ κεραίαν τῆς ἡγεμονικῆς τοῦ ἀξίας ὁ Κ. Νομάρχης, εἰσῆλθεν ἐν τῷ χορῷ προφέρων τὴν τελευταίαν ἀπειλὴν, ὅτι εἰδεύρει νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἐθιμοταξίαν, καὶ συγχρόνως τὸ δικαίωμα ν' ἀποβάλλῃ τοῦ δημοσίου μέρος τοὺς ἀπειθοῦντα! . . .

— Μὴ δὰ τόσον σκληρὸς, κύριε Νομάρχα! διότι ἡ νεότης εἶναι ζωνρὰ, καὶ ἐνίοτε ἀντὶ ν' ἀποκαλυφθῇ ἐνώπιον τῆς ἐξοχότητος, πετᾷ τὸν πῖλον τῆς κατὰ πρόσωπον τῆς ἐθιμοταξίας, τὴν ὁποῖαν ἀντιπροσωπεύετε σήμερον, ἐνῶ ἄλλοτε εἰσῆλθετε εἰς ἐπίσημον χορὸν στολισμένος ὡς Παπαγάλος μὲ πράσινα χειρόκτια καὶ μαῦρον λαιμοδαίτην, ἐνῶ ἀπεβάλατε καὶ τότε ἀξιόλογον νεο, μὴ φέροντα μαῦρην περισκελίδαν, ἐνῶ ἡ τῆς ὑμετέρας ἐξοχότητος, ἦτο χρώματος εὐαισθητοῦ, καὶ τὸ περιστήθειόν σας ἀμφίβαλον. Εἰς ταῦτα γέλωτες σιωπηλοὶ διεχύθησαν καὶ ἐκάλυψαν οὕτω τὴν κατὰ τοῦ Κυρίου Νομάρχου γενικὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἀπήλλαξαν αὐτὸν τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀρθρῶν τῆς ἐθιμοταξίας, τοῦ σέβασθαι τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ δὲν σέβεται ἑαυτὸν. . . .

Ἴσως θαυμάσουν τινες, διὰ τὴν σπουδαιολογοῦντα τὸν σαρκαστικὸν Ἀβδηρίτην, καὶ ἐγκαταλιμπάνοντα τὰ ἰθῶα μειδιάματά του καὶ τὰς ἀφελεῖς πονηρίας του. Ἴσως δὲ καὶ σπουδαῖοι τινες, κατακρίνοντες τὴν μεταβολὴν μας, μᾶς ἐλέγξωσι, διότι ἀπεφασίσαμεν νὰ σπουδοιολογήσωμεν καὶ ἡμεῖς.

Ἀλλ' εἰς τοὺς Κυρίους τοὺς αὐτοὺς, ἀπαντῶμεν, ὅτι ἐκλαυσεν πολὺ πρὶν μάθῃ νὰ σαρκάζῃ, ὁ Ἀβδηρίτης· ὅτι ὑπάρχουν μειδιάματα πικρότερα τῶν δακρύων, καὶ ὅτι ἡ αἰτία, ἥτις τῷ ἀφαιρεῖ τὸν προσφιλεῖ γέλωτά του, εἶναι τοσοῦτον θλιβερά καὶ ἐπίσημος, ὥστε τὸν ἀναγκάζει νὰ λάβῃ τὸν κάλαμον καὶ νὰ γράψῃ περὶ τῆς ἐν Σύρῳ παιδείας.

Πολλὰ ἐγγράφως παράποντα μᾶς εἶχον σταλεῖ ἀπὸ χριστοῦς καὶ ἐν-

τίμους πολίτας τῆς Ἑρμουπόλεως, κατὰ τοῦ διευθύνοντος, τὸ ποτὲ παιδοτροφεῖον τοῦ Κ. Βαλέττα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀπεφασίσταμεν, πρὶν μὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ μας ἰδῶμεν, νὰ γράψωμέν τι κατ' αὐτοῦ, φοβούμενοι, μήποτε ὑποπέσωμεν εἰς συκοφαντίαν, καὶ ἐλέγξωμεν δωρεὰν διαγωγὴν ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς. Ἦν ὁμοίως, ὅτε εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν, δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ὑψώσωμεν τὴν ἀσθενῆ μας φωνή, καὶ νὰ εἰπώμεν πρὸς τοὺς ἀγνωροῦντας τὴν κατὰστασιν τοῦ παιδοτροφεῖου τούτου γονεῖς, καὶ ἰδίως τοὺς μακρὰν εὐρισκομένους ὁμογενεῖς ἡμῶν, ὅτι εἶναι προτιμότερον νὰ ἐγκαταλείψωιν τὰ τέκνα των εἰς τὸ θλιβερὸν σκότος τῆς ἀμαθείας, παρὰ νὰ τὰ ἐκπαιδεύωσι, καὶ φωτίσουν εἰς τὸ παιδοτροφεῖον τοῦ Κ. Κρίσπη, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς, εἶναι σκότος, καὶ ἡ ἐκπαίδευσις διαστροφή τῶν ἡθῶν. . . .

Ἀταξία, διαρρηχὴ, καὶ ἀμάθεια, ἰδοὺ τί χαρχκτηρίζει τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο διδάσκαλοι συγκαταβότικοί καὶ πρόθυμοι νὰ παραβλέψουν καὶ τὰς σκανδανοδεστέρας ὁρέξεις τῶν δυστυχῶν μαθητῶν των, ἰδοὺ τί καθιστᾷ γνωστὸν τὸ Παιδοτροφεῖον, εἰς ὃ ἀτυχεῖς πικτέρες ἐνεπιστεύθησαν τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν προσφιλῶν αὐτῶν τέκνων. Ἐάν τις εὐρισκόμενος εἰς τὴν Σύρον ἰδῇ ἐνδεδυσμένον ὡς Παρισινὸν Λέοντα νεανίαν τι ἀποκαπνίζοντα ὡς μουσοπλάκων καὶ ἀτενίζοντα ἀναιδῶς τὰς ὠρχίας, ἃς ἦναι βέβαιως, ὅτι ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς νεανίας, εἶναι οἰκτρότροφος τοῦ ἀγαθοῦ Κρίσπη.

Εἶναι θλιβερόν, τὸ εἰξεύρωμεν νὰ ἐκθέτῃ τις, ὅ,τι ἔπρεπε νὰ μένῃ εἰς τὸ σκότος· ἀλλ' εἶναι ἴσως πολὺ θλιβερότερον νὰ σιωπᾷ, ὅταν πρόκειται νὰ λαλήσῃ περὶ παιδείας. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἐκφράζεται παρὶς εἶναι προδότης τῶν ὑψηλοτέρων του καθηκόντων. Ἐκαστος πολίτης ἔχει καθήκον νὰ ἐγείρῃ τὸ παραπέτασμα καὶ νὰ δεικνύῃ καὶ τι λοιπούμενος ὅ,τι ὑπὸ τὸ παραπέτασμα κρύπτεται. Ἡμεῖς οὐδὲ ἔχθραν, οὐδὲ μῖσος τρέφομεν κατὰ τοῦ Κ. Κρίσπη· θὰ ἡμεθα πολλὰ εὐτυχεῖς μάλιστα, ἐὰν ἡδυνάμεθα νὰ γράψωμεν ἐγκώμια δι' αὐτόν, διότι δὲν εἶναι διόλου εὐχάριστον νὰ γράφῃ τις θλιβεράς ἀληθείας. . . . Ἰσως ὁ Κ. Κρίσπης ἦτο καταλληλότερος δι' ἐπάγγελμα ἄλλο, ὥς καὶ τινες ἄλλοι δεχόμενοι ὑποτρόφους, διὰ τοὺς ὁποίους ἐπὶ τοῦ παρόντος τολμᾷχιστον σιωπῶμεν.

Ἀποσιωπῶμεν ἐπίτηδ' ὅ,τι εὖρημον, ὅ,τι καλὸν ἡδυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὑπὲρ τῶν φροντίδων, τὰς ὁποίας ὁ ἐνάρτεος Ἀντωνιάδης καταβάλλει οὐδὲ ὕπνου οὐδ' ἐξόρων φειδόμενος, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀναδείξῃ τοὺς μαθητευομένους αὐτοῦ νέους, οἷους τοὺς ὀνειροπωλεῖ ἡ πατρικὴ στοργὴ μόνον καὶ μόνον ἵνα μὴ φανῶμεν, ὅτι κατακρίναμεν τὸ πρῶτον διὰ νὰ συστήσωμεν τὸ δεύτερον.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.